

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177
PODUREDNIŠTVO:
34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - tel. 414646

Polletna naročnina L. 1.500
Letna naročnina L. 3.000
Letna inozemstvo L. 4.000
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXIII. - Štev. 25 (1146)

Gorica - četrtek, 24. junija 1971 - Trst

Posamezna številka L 70

Ob nedeljskem taboru Slovesne prosvete na Repentabru

Ze več kot dvajset let prireja Slovenska prosveta na Repentabru velike tabore, na katerih se zbiramo zamejski Slovenci na kulturno prosvetnih manifestacijah. Navadno prihajamo na tabore poleg tržaških Slovencev tudi Goričani, v zadnjih letih pa vedno bolj pogosto tudi Slovenci iz Beneške Slovenije in iz Kanalske doline. Ta srečanja so postala največja kulturna manifestacija zamejskih Slovencev in najlepša povezava med našimi zamejskimi pokrajinami. Zato vsako leto z zanimanjem in veseljem pričakujemo ta praznik.

PETINDVAJSET LET

Letos je tabor združen s spominom na 25-letno delo Slovesne prosvete. Ta osrednja ljudsko-prosvetna organizacija združuje in koordinira delo mnogih župnijskih prosvetnih društev, ki delujejo na Tržaškem. V kolikor more, pomaga centrala s predavatelji, diapozitivi, s tečaji, z glasbenimi instrumenti, z igralci ob miklavževanju in podobnih slovesnostih, prireja za prosvetne delavce tečaje itd. Vse pa povezuje prav s takimi velikimi tabori, kot bo to nedeljo na Repentabru. Iz skromnih začetkov se je to ljudsko-prosvetno delo katoličanov na Tržaškem v 25 letih razraslo in mu je potrebna samo še večja povezava in vzajemno sodelovanje med vsemi društvi.

CAS ZATIRANJA

Slovenski katoličani nismo imeli nekdaj na Tržaškem kakih svojih ljudsko-prosvetnih organizacij. Nekoč se je vse življenje odvijalo v Narodnem domu, dokler ga niso fašisti zažgali. Marijine družbe, ki so živle po mestnih župnijah, so lahko edino za ta Narodni dom zbirale denarna sredstva in to so tudi rade delale, sicer pa so gojile versko-narodno življenje.

V času fašističnega nasilja, ko je bila zatirana slovenska beseda povsod, pa so skromno živle edino Marijine družbe in začele gojiti tudi tiho prosvetno delo poleg verskega. Edino v Marijinem domu v ul. Risorta in morda še kje so mogli duhovniki skrito moliti slovensko in pridigati v našem materinem jeziku.

IZ NIC

Po končani zadnji vojni je planilo prosvetno narodno življenje z vso silo na dan. Toda v tistem času stalniističnega nasilja je smela delovati samo marksistična prosveta, pomešana s politično šolo. Vsakdo, ki bi hotel kar koli drugega, je bil označen za narodnega izdajalca. Danes si mladi ljudje težko zamišljajo tisti čas.

Ker pa niso bili vsi tržaški Slovenci marksisti, so polagoma začeli tudi ti z delovanjem. Ne še petinštiridesetega leta, pač pa leto kasneje. Začelo se je tiho in neopazno, ker je bilo tudi življenjsko nevarno. Nevarno kljub angloameriški upravi ozemlja.

Treba je bilo tedaj začeti iz nič. Katoličani nismo imeli tu tradicije, ljudje niso bili navajeni na neko prosvetno življenje na vasi. V skrbnih pripravah med mladino in na župnijah so zrasli pred 25 leti prvi krožki. Iz teh se je rodila revijica »Mlada setev«, ki je izšla šestinštiridesetega jeseni. Se ta je morala biti tiskana v Gorici, odgovorno uredništvo pa je sprejel dr. Humar, ker takrat ni bilo človeka na Tržaškem, ki bi to tvegala. Seveda je tudi revija morala biti umerjena in tiha, da niso planili po njej in jo takoj zamorili.

OD TEDAJ

Nekaj let je »Mlada setev« izhajala in združevala prvo jedro mladine, ki se je kulturno udeleževala. Nastal je torej prvi pluralizem. In od tedaj naprej je želja po »slovenskih večerih« vedno bolj pridirala v naše vasi. Ljudje so radi politične mitinge zamenjali s prosvetnimi slovenskimi večeri.

Te skromne vaške in župnijske prosvetne prireditve so rasle iz lastnih majhnih

moči in z ogromnimi osebnimi žrtvami. V mestu nismo imeli kakega osrednjega društvenega prostora za seje, vse je moralo biti na privatnih stanovanjih. V okolico je bilo treba hoditi na večere pogosto peš, ali z redkimi avtobusnimi zvezami, kasneje z vespami, s katerimi so hodili vaški fantje po predavatelja v mesto ali ga vozili ponoči nazaj.

V vsem tem času ni bilo nobene pomoči od zaveznikov. Marksisti so imeli seveda podporo matične države in morda še od koga drugega. Edino, kar so imeli katoličani je bilo to, da so karabinerji zaščitili predavatelja in ljudi na prosvetnih večerih. Billi so ves čas v dvoranah in so zadnji zapustili zborni prostor. Vendar je bilo že to veliko. Ljudje so počasi čutili, da se lahko zbirajo svobodno, brez pritiska.

MISEL NA DOMOVE

Iz tega je rasla misel, da moramo imeti tudi katoličani po naših župnijah svoje društvene prostore, svoje dvorane za prosvetno udejstvovanje, za zbiranje. In tako so začeli rasti domovi posebno v zadnjih letih in rastejo še danes. Kasneje, ko se je tržaško vprašanje mednarodno uredilo in ko smo dobili deželo, je pričela prihajati skromna podpora, a podpora vendarle.

Se vedno je treba za to prosvetno delo veliko idealizma, a lahko rečemo, da je morda prav v tem idealizmu naša moč. To delo ni plačano, zato pa ima trajnejšo vrednost.

VSE PREHOJENE POTI

Da bi se spomnili prehojene poti, zato je prav letošnji tabor posvečen tej 25. letnici. Ne bi hoteli jokati nad preteklostjo in jo hvaliti. Prehojena pot, in ker je bila zavestno zanj iskrena, je morda le obrodila nekaj sadov. Morali bi naštetii veliko imen naših duhovnikov, ki so vsak v svoji župniji gradili in delali. Morali bi ob njih naštetii mnogo laikov, ki so vedno vzpodbujali in pomagali, kjer so mogli. Pa tega najbrž ne želi ne eden ne drugi.

Naj bo nedeljski tabor srečanje naših prosvetnih delavcev, naših ljudi, ki so hodili na prosvetne večere, srečanje z gosti od blizu in daleč. Srečanje različnih naših krajev, ki naj simbolično poveže vso Tržaško. Prijateljsko si bomo stisnili roke, kakor smo si jih vedno na tem čudovitem griču — Repentabru. Nasvidenje tedaj. jp

Laiki študirajo teologijo

Teološko fakulteto v Parizu obiskuje letos 270 laikov. Lani jih je bilo 150. Od teh je ena tretjina moških in dve tretjini žensk. Pripadajo raznim poklicem.

Novi ruski patriarh Pimen v trenutku, ko blagoslovlja množico v cerkvi Bogojavljenja v Moskvi, kjer je bil 3. junija slovesno ustoličen. V svetu se je imenoval Sergej Mihajlovič, in je bil rojen leta 1910. Duhovnik je postal leta 1931, v škofa pa je bil posvečen leta 1957. Za predhodno volitev kakor tudi za potrditev novega patriarha je bilo potrebno dovoljenje sovjetske vlade, kar meče čudno luč na tako imenovano ločitev Cerkev od države v komunističnih državah

Zasedanje italijanskih škofov v Rimu

Preteklo nedeljo, 20. junija, je bilo v Rimu zaključeno osmo plenarno zasedanje italijanske škofovske konference. Udeležilo se ga je 250 škofov, 36 duhovnikov, 18 redovnikov in prav toliko laikov. Italija je namreč sedaj razdeljena na 18 koncilskih pokrajin. Vsaka teh pokrajin je zato poslala po dva zastopnika svetne duhovščine, po enega zastopnika redovnih skupnosti in po enega predstavnik iz laičkih vrst.

Zasedanje je trajalo šest dni. Poročilo je na začetku zasedanja podal predsednik konference kardinal Poma, nadškof v Bologni. Delo se je nato razvijalo v študijskih skupinah. Udeleženci so razpravljali o službenem duhovništvu in o pravičnosti v svetu. Ti dve vprašanji bosta jeseni namreč predmet sinode škofov v Rimu. Italijansko škofovsko konferenco (CEI) bodo na sinodi zastopali štirje odposlanci.

MISLI KARDINALA POMA

Kardinal Poma je v uvodnem govoru podčrtal, da je problem duhovništva silno delikatna zadeva, ki ima zelo raznolike razsežnosti. Prav tako se ne more obiti problema pravičnosti v svetu, ker je preveč pereč in pomeni za Cerkev zelo resno dušnopastirsko vprašanje, ki ga je treba reševati v luči evangelija.

Ostali problemi, ki vabijo k razmišljanju, so problem vere, dušno pastirstvo, semenišča, duhovniški poklici in liturgična obnova.

Problem vere je problem vsake generacije. Bog ga vsaki krat znova predloži, da se človek z njim bavi, da sprejme Boga kot očeta, njegovega Sina kot odrešenika, Cerkev kot občestvo zveličanja. Zato je treba vero znova odkriti tistim, ki so jo izgubili in jo oznanjati vsem, ki so ubogi. Pri tem se pokaže važnost in pomen izvensrediščnih krajevnih Cerkev v de-

lavskem in študentovskem okolju in reforma poučevanja verouka v okviru župnijske skupnosti.

Težaven je problem duhovniških poklicev in semenišč. Soočiti se je treba z dejanskim položajem in iskati nove vzgojne metode. Mnogo pričakujemo — je dejal kardinal Poma — od jesenske sinode škofov, ki se bo izrečno bavila s tem vprašanjem in skušala najti rešitev na težave, ki vznemirjajo duha premnogih duhovnikov.

Glede liturgične obnove je kardinal Poma obžaloval, da se ji nekateri tako trmasto upirajo; prav tako pa je treba zavrniti težnje drugih, ki bi najraje dali krščanskemu bogočastju čisto posveto značaj.

ZAKLJUČNI GOVOR SV. OČETA

Do sedaj je bil običaj, da so udeleženci škofovske konference ob njenem zaključku obiskali sv. očeta v Vatikanu. Letos se je pa zgodilo drugače: sv. oče je smatral za primerno, da jih obišče na kraju, kjer so zborovali in jim spregovoril zaključno besedo.

Zanimivo je, da je papež Pavel VI. smatral za potrebno, da se ustavi ob zadevi ACLI. Nedavno so namreč italijanski škofje izjavili, da te delavske organizacije ne smatrajo več za cerkevno, ker se je oddaljila od stališč Cerkev zlasti glede sodelovanja s socialisti in komunisti.

Sv. oče je to odločitev italijanskih škofov potrdil kot pravilno, ko je dejal: »Z obžalovanjem smo sledili dramatične organizacije ACLI. Čeprav imajo člani vso svobodo, da si izbirajo lastno pot, nas je vendar zelo zadelo, da je vodstvo odstopilo od prvotnih pravil in se odločilo za socialistično pot, kar bo prineslo s seboj zelo nevarne in dvomljive zapletljive tako v doktrinalnem kot v socialnem oziru. Gibanje, ki je skozi vrsto let uživalo naklonjenost italijanske Cerkev, je na žalost zapustilo okvir tistih organizacij, katerim daje cerkevna hierarhija pečat cerkvenosti. Prav ste storili — je dejal sv. oče zbranim škofom — da ste vodstvo organizacije ACLI spomnili na izvor in namen, zaradi česar je bila ustanovljena in da se ne bi smela oddaljiti od socialnih smernic, ki jih izpoveduje cerkveno učiteljstvo.«

To je bila edina konkretna zadeva, katere se je sv. oče v tem govoru dotaknil. Ostale besede so bile bolj splošnega značaja in so se nanašale na položaj Cerkev v sedanjem času. »Preživljamo težke ure. Vse je v premiku in zdi se, da se hoče vse odtrgati od vere ter moralnega zakona. Vse je postal en sam velik problem. Mi sami s težavo vsemu temu sledimo. Znotraj same Cerkev doživljamo zelo slabo uslug, ker njihovo ravnanje z domačini ne izpričuje ravno Kristusovega duha.«

Res, to je ura nevihte nad Cerkvijo.«

Nenavaden protest misijonarjev

Vodstvo redovniške družbe belih očetov, ki delujejo posebno v Afriki, je sklenilo odpoklicati vse svoje misijonarje iz portugalske kolonije Mozambik v Vzhodni Afriki. Vodstvo družbe utemeljuje ta svoj korak z dejstvom, da Cerkev ne sme nuditi opore kolonialnim oblastem, ko se le-te branijo dati neodvisnost domačim ljudstvom. Ko se kolonialne oblasti razglašajo za zaščitnico Cerkev, delajo krščanstvu zelo slabo uslug, ker njihovo ravnanje z domačini ne izpričuje ravno Kristusovega duha.

Po izvolitvi patriarha Pimena

Sovjetska zveza ima novega patriarha v osebi nadškofa Pimena. Kot njegovega prednika Alekseja ga čaka težka naloga, ohraniti pravoslavno Cerkev pri življenju in istočasno biti v dobrih odnosih s sovjetskimi oblastmi.

Nihče ne ve točno, koliko je pravoslavnih vernikov v Sovjetski zvezi. Eni pravijo, da jih je do 30 milijonov, spet drugi, da jih je šestdeset.

Ce je to število netočno, pa lahko postržemo z drugo vrsto točnih podatkov. V letu 1914, na začetku prve svetovne vojne, to je v carskih časih, je štela ruska pravoslavna Cerkev 54.000 cerkva, 26.000 kapel, 1.025 samostanov, 57 semenišč in nad 50.000 duhovnikov. Leta 1939, torej na začetku druge svetovne vojne, je bilo odprtih cerkva le še nekaj sto, duhovnikov v svobodi 5.665, vsi samostani razpuščeni, vsa semenišča zaprta.

Hitlerjev napad na Sovjetsko zvezo je bil ruski pravoslavni Cerkvi v veliko korist. Stalin je v spoznanju, da mu Cerkev v boju zoper osvajačca lahko veliko pomaga, dovolil, da se zopet odpro semenišča in da si Cerkev izvoli patriarha. Leta 1950 je bilo ponovno 25.000 cerkva odprtih, približno toliko duhovnikov aktivnih, delovali sta dve bogoslovni akademiji (duhovni šoli) in osem semenišč. Okrog 70 samostanov je spet začelo živeti, zlasti v ozemljih na zapadu, ki si jih je Sovjetska

zveza priključila po letu 1945.

Tako stanje je trajalo do leta 1958, ko je prišel Hruščev na oblast. Ta zviti ruski mužik, ki je veljal na Zapadu za nosilca novih svobodoljubnih tokov znotraj komunistične partije, se je izkazal za izredno zagriženega borca proti ruskemu pravoslavju.

V času njegovega vladanja so spet zaprli večino cerkva, prav tako so bili zatrti samostani, tako da sta ostala le še dva v Kijevu (Ukrajina) in eden v Revalu (Estonska). Odprti pa sta ostali obe duhovni akademiji in tri semenišča. Iz teh ustanov prihaja letno po 30 duhovnikov. Sedaj pa primerjajmo to število s številom letošnjih slovenskih novomašnikov! Pri nas za prebivalstvo 1.700.000 vernikov nad 50 novih duhovnikov, v Sovjetski zvezi pa za 30-60 milijonov vernikov komaj trideset letno!

Uradna Cerkev zoper vse te omejitve in vsa ta preganjanja ne protestira, pač pa pogosto dvigajo svoj glas preprosti duhovniki, menihi in verniki. Znano je pisanje menihov iz samostana Počajevskaja Lavra, ki so se obrnili za posredovanje leta 1962 na ameriškega predsednika Kennedyja in na Svetovni svet Cerkev. Leta 1965 sta se pritožila v odprtem pismu nad preveliko popustljivostjo patriarha Alekseja duhovnika Ešliman in Jakunin. Patriarh ju je nato enostavno odstavil. Ko je nadškof Germogen iz Kaluge skupaj s sedmimi drugimi škofi zahteval, da se odpravi za Cerkev krivični statut iz leta 1961, je bil poslan v samostan in tako prisiljen k molku.

Morda najbolj pristno sliko o verskem položaju v Sovjetski zvezi nudi pismo pravoslavnih kristjanov iz leta 1967, ki so ga naslovili na rusko pravoslavno Cerkev na Zapadu in v katerem je med drugim rečeno: »Naša domovina je zavita v temo novega poganstva. Nas kristjanov je le malo in naš vpliv na okolico in javnost neznamen. Vedno težje nam postaja, otroke krščansko vzgajati.«

Seveda inozemski obiskovalci Sovjetske zveze vsega tega pritiska ne opazijo. Vodniki jim pokažejo nekaj odprtih cerkva, jih peljejo h kaki bogoslužni svečanosti, jim govorijo o svobodi verskega prepričanja, in ti zapadni turisti so v svoji vesti že pomirjeni. Dejansko pa gre boj zoper Cerkev v Sovjetski zvezi naprej, čeprav z drugimi, bolj prefinjenimi sredstvi. Patriarha Pimena čaka zato težka bodočnost. Brez dvoma bo skušal rešiti čim več. Potreben bo obilnega razsvetljenja od zgoraj in podpore v molitvi vsega krščanskega sveta, tudi slovenske Cerkev.

Zgodovinski pomen okrožnice »RERUM NOVARUM«

Sv. očetu Pavlu VI. je služila osemdesetletna prva papeške socialne okrožnice »Rerum novarum« kot povod, da je izdal svojo lastno »Octogesimo adveniensi«, ki naj bi bila dopolnilo k prejšnjim, katere so objavili njegovi predniki na papeškem prestolu Pij XI. (Quadragesimo anno) in Janez XXIII. (Mati in učiteljica; Mir na zemlji) ter so vsebovane v raznih odlokih zadnjega koncila.

Okrožnica »Rerum novarum«, ki je bila objavljena 15. maja 1891 — torej pred 80 leti — je bila sad večletnega študija in zlasti sad prizadevanja socialno usmerjenega papeža Leona XIII. Okrožnica je tedaj vzbudila splošno pozornost vsega sveta in pomenila pravo revolucionarno dejanje in miselju takratnih katoličanov. Razveselilo so se je predvsem katoliški delavci, pa tudi katoliški razumniki, ki so si želeli jasnih besed o nadvse važnem in perečem socialnem vprašanju. Toda okrožnica je poleg veselja in priznanja na eni strani vzbudila tudi preplah in razburjenje v vrstah kapitalistov in socialistov. Iz nadaljnjega bomo videli, zakaj.

OBSODBA KAPITALISTIČNEGA IZZEMANJA

Papež Leon XIII. je v »Rerum novarum« na prvem mestu z ostrimi besedami obsodil izkoriščanje delavstva, ki je bilo znak klasičnega kapitalizma in tedaj splošen pojav v Evropi kot je to še nekaj običajnega v današnjem času v državah v razvoju.

Papež rabi pri tem zelo ostre besede, ki so bile do takrat nepoznane v papeških dokumentih. Med drugim najdemo stavke, da »so delavci brez pomoči in zaščite prepuščeni brezskrbnosti gospodarjev... Večina teh ljudi živi v tako žalostnih in bednih razmerah, da niso človeka vredne... Zato je potrebno temu najubožnejšemu stanu hitro pomagati.«

Prav posebno je papež obsodil zaposlitev otrok, težko in nočno delo žensk, predolgi delovni čas (trajal je od 12 do 16 ur in še več), izredno slabe stanovanjske razmere.

Poleg kapitalističnih izzemalcev pa je obsodil papež tudi vodnike držav, ki niso ničesar ali premalo storili za zaščito delavcev in so dopustili, da »se v rokah maloštevilnih ljudi kopiči bogastvo, množica pa trpi revščino. Industrija in trgovina sta prišli v oblast maloštevilnih premožnih bogatinov, ki nalagajo skoraj suženjski jarem neskončni množici delavcev.«

Te papeževе besede še danes veljajo za milijone delavcev v državah in pokrajinah, kjer se delavsko vprašanje sploh še ne rešuje ali pa rešuje prepočas, kar se dogaja zlasti v Aziji, Afriki in Južni Ameriki.

ZAVRnitev socialističnih zmot

Okrožnica »Rerum novarum« je pa poleg kapitalističnega izzemanja obsodila in zavrnila tudi marksistično-socialistične zmote glede reševanja delavskega vprašanja.

Socializem je odklanjal osebno lastnino, češ da je ona kriva vsega zla na svetu, posebej pa še izkoriščanja delavcev in da je treba vse ljudi izenačiti na temelju skupne lastnine (kolektivizma). Papež pa je tako socialistično pojmovanje zasebne lastnine zavrnil kot neprimerno, ker jemlje delavcem možnost, da bi sami razpotali s sadovi svojega dela.

Zasebna lastnina — pravi papež — je utemeljena v naravnem pravu in obstaja pri vseh narodih. Je temelj človekove svobode. Seveda jo je pa mogoče zlorabiti. Toda javna oblast to s sredstvi, ki so ji na voljo, lahko prepreči.

Leonovi nasledniki so te izjave dopolnili s trditvijo, da ima zasebna lastnina tudi socialno funkcijo in je zato dovoljena razlastitev, kadar to zahtevajo splošni interesi.

Danes socialisti skoraj nikjer več ne zahtevajo odpravo zasebne lastnine; pač pa komunisti še vedno vztrajajo na tem stališču glede proizvajalnih sredstev.

Papež Leon XIII. je tudi obsodil prevratnost socializma, ki je hotel v tisti dobi z nasilnimi dejanji in revolucijo rešiti socialno vprašanje. Za papeža pomeni revolucija zrušenje vsega družbenega reda, oropanje državljanov svobode in izenačenje v uboštvo. Kasnejši dogodki, zlasti komunistična revolucija v Rusiji, so dali papežu v polni meri prav.

KAKO REŠITI DELAVSKO VPRASANJE

V drugem delu so v Leonovi okrožnici podane smernice, kako pomagati delavcem. To pomoč naj bi nudili skupno Cerkev,

država, podjetniki in delavci. Cerkev naj bi nudila svoja moralna načela, država pa podprla delavca z napredno socialno zakonodajo (brezposelnost, bolezen, starost, invalidnost).

Posebno važne so se Leonu XIII. zdele delavske organizacije. Pri tem je treba vedeti, da so bile delavske organizacije v prejšnjem stoletju prepovedane. Zato je bilo papeževu stališče glede teh organizacij v popolni opreki s stališči kapitalistov in državnih upraviteljev. Papež je svoje stališče utemeljil s tem, da »je po naravnem pravu človeku dovoljeno, da se združuje v zasebnih skupnostih, država pa je ustanovljena zato, da štiti naravne pravice, ne pa jih uničuje.«

SADOVI OKROŽNICE

Po objavi okrožnice »Rerum novarum« so krščanska delavska združenja začela nastajati vsepovsod. Ustanavljali so se socialni krožki, organizirali socialni tedni, začelo se je javno in resno razpravljati o delavskih in socialnih vprašanjih. Države so — premmnoge prav pod vplivom okrožnice — začele izdajati zakone, ki naj bi zaščitili delavski stan.

Na Slovenskem se je zanimanje za delavsko vprašanje — čeprav je bila Slovenija pretežno kmečka dežela — pojavilo že prej, preden je izšla okrožnica. Škof in kasnejši kardinal dr. Jakob Missia se je močno zanimal za socialne probleme in je že leta 1888 — torej tri leta pred objavo »Rerum novarum« — poslal dr. Janeza Ev. Kreka na Dunaj, da tam nadaljuje bogoslovne študije in obenem proučuje takojšnje socialno gibanje, ki ga je vodil župan dr. Lueger.

Dr. Krek je na Dunaju doživel izid Leonove okrožnice. Ko se je vrnil v Slovenijo, je v luči te enciklike začel postavljati temelje katoliškemu socialnemu gibanju ter tako bistveno pripomogel k socialni prenovitvi Slovenije.

R. S.

Srebrnomašnik Stanko Zorko

Te dni se mnoge slovenske župnije v domovini upravičeno veselijo svojih novomašnikov. Ti bodo pomnožili Kristusovo navzočnost na mnogih krajih. Jezus bo po njih učil, posvečeval in vodil naše rojake.

Mi na Tržaškem in Goriškem pa z žalostjo gledamo na slovensko Cerkev v zamejstvu, ker se jim Kristusovi namestniki starajo in mladih prostovoljcev za božje kraljestvo od nikoder ni. Pogosto se vprašujemo, kje so vzroki za tako usodno odsotnost. Ugotavljamo, da je naše krščanstvo površno, nismo šli v globine Kristusove blagovesti in nismo zajeli iz živih studencev vode, tekoče v večno življenje. Družine imajo po enega ali dva otroka, zato ne morejo vzgajati k velikodušnosti, požrtvovalnosti in k odgovedi. Mladina hlepi za lahkimi in plitvim življenjem. Premalo morda molimo za duhovniške poklice. Naša molitev je zato tudi prešibka, morda samo uradna in ne more pri Bogu predstavljati dovolj iskrene želje in čuta potrebe po duhovnikih, nosilcih Kristusovega odrešenja.

Ob koncu druge svetovne vojne je tržaška škofija sprejela več duhovnikov iz Slovenije in prav ti so omogočili redno dušno pastirstvo med tržaškimi Slovenci. Pet župnij bi danes brez njih ne imelo dušnega pastirja: tri v mestu in dve na deželi. Marijanišče bi bilo brez vodstva. Devetim duhovnikom, od katerih je sedem v rednem dušnem pastirstvu, smo lahko iz srca hvaležni, da posredujejo našim rojakom na Tržaškem nadnaravno življenje.

Med temi je srebrnomašnik g. Stanko Zorko, ki bo 29. junija slavil svoj srebrni jubilej. Gotovo želi obhajati svojo srebrno mašo skromno in le v krogu prijateljev ter dobrih Rojančanov. Toda tržaški Slovenci ne moremo skriti svoje hvalečnosti in priznanja v srcih, ker nam g. Stanko zelo veliko pomeni v Trstu. Ze 22 let deli vse svoje sile, sposobnosti in srce ne le Rojančanom, temveč tudi širši javnosti.

G. Stanko Zorko se je rodil 1. 1919 v Leskovcu na Dolenjskem. V mašnika je bil posvečen v Monte Ortona pri Abanu skupaj s pokojnim g. Jožetom Vidmarjem 29. junija 1946. Novo mašo je pel v begunskem taborišču v Senigalliji. Prvo službo je nastopil v Ročinju in v Srednjem v Soški dolini. Tu se ga še vedno hvaležno spominjajo kot se povsod radi spominjajo

Bliža se ekumenska nedelja

Tudi letos bomo v juliju proslavili praznik svetih bratov Cirila in Metoda. Ker se je pri nas tradicija že dobro udomačila, se bomo še naprej zbirali tržaški in goriški verniki v Marijinem svetišču na Vejni, kjer je lep oltar, posvečen slovanskima blagovestnikoma, ki ga krasita prekrasen mozaik našega umetnika Toneta Kralja in kjer se tudi hranijo relikvije sv. Cirila, ki so se komaj pred kratkim našle v Italiji. Slovesnost bo v nedeljo 11. julija ob 17.30.

Prijetna sprememba bo letos v tem, da bomo letos lahko prisostvovali sv. maši v glagolskem obredu. Če komu še ni znano, za kaj gre, naj mu pojasnimo, da je to nekdanji latinski obred sv. maše, kakor smo ga poznali še pred kratkim tudi pri nas, predno smo v liturgiji uvedli domači jezik. Razlika je le v tem, da je bogoslužni jezik staroslovenski, kakor sta ga iz latinščine prevedla že sveta brata, ko sta prišla na Moravsko in v Panonijo in se tam srečala z latinskimi obredom ter ga v celoti ohranila, samo da sta ga prilagodila slovanski duši. Ravno to glagolsko liturgijo je Sv. sedež v Rimu potrdil in se je zato ohranila do zadnjih liturgičnih sprememb pred nekaj leti, ko je živi narodni jezik postal tudi bogoslužni jezik.

Skozi dolga stoletja se je glagolska liturgija ohranjala zlasti po dalmatinskih otokih in v Istri. Brez dvoma so poznali to bogoslužje tudi naši predniki, saj so se našli po mnogih cerkvah na Primorskem in celo v Slovenski Benečiji glagolski misali in druge obredne knjige in napisi, ki pričajo še danes o glagolici med Slovenci.

Konec preteklega stoletja so ta obred vpeljali tudi v Ricmanjih na pobudo domačega duhovnika. Vendar, kakor je znano, se to ni ohranilo, čeprav so ljudje z veseljem sprejeli to spremembo. Časi pač še niso bili dozoreli in ekumenska misel je bila takrat rimski Cerkvi še tuja.

Med Slovenci je menda največ storil za to bogoslužje naš veliki rojak dr. Anton Mahnič, ko je bil škof na Krku. Zaradi glagolice je bil v glavnem tudi izgnan in konfiniran na Sardinijo, odkoder se je do-

mov vrnil zrahljanega zdravja, kar ga je tudi kmalu privedlo v prerani grob pred petdesetimi leti.

Letos se bomo torej lahko primerno odložili spominu in delu tega junaka ekumenizma, ko bomo na Vejni prisostvovali glagolski liturgiji.

ACM v Trstu

Življenje v Vietnamu

»Če prideš v Vietnam, pozabi, kar si bral o njem površno napisanega. Odkril boš velik narod, ki je zmožen preprostega veselja in najtrših naporov, narod velikega srca, vreden, da živi v svobodi in miru.« Tako je zapisal eden salezijanskih predstojnikov, ko je obiskal Vietnam. Nato nadaljuje:

»V salezijanski skupnosti v Saigону pozabiš, da si v deželi, kjer že toliko let dvija vojna. Topniško streljanje, eksplozije bomb, vse to otrok in fantov ne moti. Vojne so se navadili. Pojejo, vedno pojejo. Pojejo tako, da ne slišijo ameriških letal, ki neprestano krožijo nad Saigonom. Večina so sirote. Starše so izgubili v vojni. Duhovniki, kleriki in bratje pomočniki živijo samo zanje, prvi med njimi Slovenec Andrej Majcen.

Kandidati za duhovnike se pripravljajo na svoj poklic v Thu Ducu, 15 km od Saigona, sredi vojnega ozemlja. Vsi upajo, da bodo sodelovali pri obnovi svoje domovine, ko bo vojne vendarle enkrat konec. Glasba, petje in plesi, vse govori o tem upanju. Ponoči prešinjajo temo svetlobne rakete, vrata in šipe na oknih se tresejo od eksplozij, ti mladi ljudje pa hočejo postati nosilci miru.

Tri sto kilometrov od Saigona proti severu je mesto Dalat. Leži 1400 m visoko na planoti. Pravi vrt, poln dreves in cvetja. Okrog so gozdovi, na enem od trgov na napis: »Dalat poklanja nekaterim veseljem, drugim pa zdravje.« Eksplozija bombe pred katedralo pa te v hipu spomni na žalostno resničnost vojne. Bomba je zasejala škodo in smrt. V trenutku je vse zastraženo. Nato mrvice in ranjence odpeljejo, mesto pa živi v prejšnjem vrvežu.

Iz Dalata vodi pot v Tram Hanh. Tam je salezijanski noviciat. Povzpemo se do višine 1600 m. Čisti gorski zrak in noviciat sredi pragozda. Magister s svojimi novinci nam pride naproti. Med potjo pojejo in molijo. Molijo, kakor da bi peli in njihovo petje je molitev. Nad nami večkrat zabrnijo helikopterji, na ostrih ovinčkih srečavamo tanke s stražo. Vietkongovci (komunistični gverilci) so v teh krajih stalni gostje. Pa pustijo noviciat pri miru. Vedo, da so poleg novicev in redovnikov tudi sirote, ki imajo tu svoj dom, kruh in bratsko ljubezen.

Ustavimo se v neki vasi. V njej so večina katoličani. Veseli so našega prihoda. V vaški gostilni nas prisrčno pogostijo. Pred najsvetejšim kleči skupina mladih ljudi. Prišli so molit. Mislim si: ljudstvo, ki tako moli, si bo tudi izprosilo mir in pravico v Kristusu.«

Sprostitev trgovine z mlekom v Združenji Evropi

Po rimskem sporazumu, ki tvori podlago za ureditev Združenje Evrope, bo tudi mleko doživelo sprostitve in bo lahko brez zaprek krožilo iz ene v drugo državo članico. Baje bo ta trenutek nastopil s 1. novembrom letos, vendar ni gotovo, ker se prizadete države še niso sporazumele. Gotovo pa je, da bo prej ali slej prišlo do sprostitve in takrat je pričakovati, da bo mleko iz Francije in Nemčije pritekalo na italijanski trg ne samo na debelo, ampak tudi na drobno v primernih zavojčkih.

V Italiji ima potrošniško mleko precej visoko ceno po zaslugi prefektura, ki določajo cene. Tako se cena mleka v hlevu suče okrog 80 do 90 lir in več. V drugih državah pa je cena znatno nižja, včasih tudi za 20 lir.

Lahko si mislimo, da se za italijanske proizvajalce ne obetajo najlepši časi, še posebno, če bodo odpadle privilegirane vloge občinskih in drugih mlekarskih central. V pristojnih krogih zlahka razpravljajo o bližajočem se problemu in iščejo primernih rešitev. Kljub temu se da slutiti, da bo del domačega potrošnega mleka našel pot v predelovalno industrijo, ki je sposobna plačati še dokaj dobro ceno.

S TRŽAŠKEGA

Sv. Ivan

Na prvo nedeljo v juliju (4. julija) bomo imeli v svoji sredi g. župnika iz Senožeč, Marijana Hrvatina, ki je imel v naši župniji pred 25 leti svojo novo mašo. Takoj po novi maši je odšel v dušno pastirstvo na področje B Tržaškega ozemlja in je sedaj inkardiniran v koperski apostolski administraturi. Slovesnost bo ob 10. uri v naši župnijski cerkvi. Pri maši bo pel naš domači cerkveni pevski zbor.

Eno nedeljo prej, to je 27. junija, pa bomo imeli v osmini rojstva sv. Janeza Krstnika običajno procesijo, in sicer ob 9. uri po prijaznih stranskih cestah ob robu Sv. Ivana, kjer diha nekaj več svežega zelenja. Po procesiji bo peta maša v slovensčini.

V sredo in četrtek pa smo imeli običajne slovesnosti v stari cerkvi.

Novo vodstvo časnikarske zbornice

Za novega predsednika deželne časnikarske zbornice so izvolili časnikarja tržaške radijske postaje Franca Declvo, ki je bil med drugim pred časom dopisnik RAI-ja pri OZN ter dopisnik iz Aten. Podpredsednik zbornice je publicist Ricciotti Giolo, tajnik Gianmaria Cojutti, blagajnik Tullio Bernot, člani pa Italo Orto, Italo Soncini, Giovanni Palladini, Angelo Mazzotta ter Gorazd Vesel, glavni urednik »Primorskega dnevnika«.

Nova slovenska revija

V Trstu je začel izhajati nov slovenski mesečnik z naslovom »Dan«. Izdaja ga Založništvo tržaškega tiska. Glavni urednik je Miroslav Košuta, odgovorni pa Milan Bolčič.

Sempolaj

V soboto 19. junija sta slavila v Slivnem zlato poroko zvesta krščanska zakonca Just Terčon in Marjeta Peric. Kakor se je zgodilo pred petdesetimi leti, da sta zaradi neurejenih cerkvenih razmer po prvi vojni sklenila zakonsko zvezo v Mavhinjah, odkoder je bil ženin doma, tako je naključje nanoselo, da jima je tudi zahvalno sveto mašo zdaj v Slivnem daroval mavhinjski župnik g. Stefan Tonkli.

Kdo ne pozna Pirčevih? (To je domače ime na njenem domu) in njihove požrtvovalnosti za Cerkev in narod? Narodna zvest in praktično krščanstvo sta v tej družini neomajna kakor kraška skala. To je družina, ki se iz nje nihče ne sramuje zvesto hoditi k maši v cerkev, z vzravnano glavo, brez strahu pred mlačneži, posmehljivci, strahovalci. Le malo, malo je še enako pogumnih možkih v tej fari.

Jubilantoma je treba čestitati ne le za njuno zdravje, ampak tudi za tako solidno krščansko vzgojo njunih osmero hčer in sinov. Eno hčer jima je Bog ovenčal s palmno mučeništvom: komunisti so jo ustrelili 25. maja 1944. Ze 27 let zama čakamo sodnega procesa, da bi razjasnil, kdo je bil kaj kriv, ali res ona, ki zdaj ne more več govoriti, ali pa tisti, ki so jo streljali brez procesa — enako kakor tisoče in tisoče drugih nedolžnih, krščansko in narodno zavednih slovenskih poštenjakov, ki se niso hoteli ukleniti brezbožnemu komunizmu in njegovi tedanji strahovladi. Pirčevi družini bi želeli in voščili, da bi se njen duševno in dušno zdravi rod nadaljeval.

V šempolajski fari imamo požrtvovalen cerkveni pevski zbor, a je sestavljen samo iz starejših oseb, družinskih mater in očetov. Zvesto nam skrbi za glasbeno spremljavo bogoslužja. Za olčno nedeljo nas je presenetil celo s petjem vsega dolgega »Pasijona«. Toda kje je mladina? Če se zgodi, da so naenkrat štirje peveci in pevke neogibno zadržani zaradi družinskih ovir, se zgodi smola prav za dan prvega svetega obhajila. V tako veliki fari kot je šempolajska bi bilo pričakovati številnejšega zbora, da bi mogel funkcionirati, tudi kadar polovico članov manjka.

To pa je odvisno od mladine. Med mladino ni doslej videti zanimanja za nikakršno prosvetno delovanje, najmanj pa za cerkveno petje, ko odrasli fantje niti ne obiskujejo več cerkve. Zdjaj pa se je začelo nekaj prebujati: prav mladina začneja ustanavljati neko športno-prosvetno društvo. Lepo! Vendar žel! Opazovalcem raste radovednost, kdo je za botra temu ustanavljanju in kakšen bo idejni program.

Posvet redovnih predstojnikov

V mestu Frascati je bil posvet vrhovnih predstojnikov raznih redov in redovniških kongregacij. Posveta so se udeležili predstavniki 52 ustanov iz raznih držav.

Finžgarjev dom na Opčinah ob stoletnici pisateljevega rojstva

Spomin na štiriletno delovanje doma in spomin na stoletnico rojstva pisatelja Finžgarja, kateremu je prosvetni dom ob Marjanišču posvečen, je bil v soboto 19. junija in sledečo nedeljo izredno slovesen. Obakrat je bila dvorana premajhna, da bi lahko sprejela vse, ki so prihitali na prireditvi.

V soboto je imela Glasbena šola Finžgarjevega doma svoj zaključni nastop. Vendar to ni bila navadna monotona glasbena produkcija, ampak res zelo živahen glasbeni večer. Sola, ki jo vodita gg. Stane Malič in Franc Pohajč z nekaterimi profesorji glasbe, je dosegla v drugem letu delovanja zelo lepe uspehe.

Nedelja pa je bila še bolj slavosten dan: v dvorani je bil odkrit kip pisatelja Finžgarja, ki ga je izdelal akad. kipar Franc Gorše, na čelni strani doma pa je bila odkrita plošča iz belega kraskega marmorja z napisom FINŽGARJEV DOM. Ob tem dogodku, ki je pomemben za vso opensko skupnost, je bila v dvorani zelo lepa akademija.

Prireditve je začel že znani glasbeni ansambel Taims z narodno melodijo. Nato je stopil na oder predsednik Slovenske prosvete Marij Maver in odkril kip. Dvorana je navdušeno zaploskala. Po več melodijah Taimsa, ki ga je dirigiral g. Pohajč, je imel govor ravnatelj dr. Anton Kacin. Poudaril je pisateljsko moč Finžgarja, ki ga cenimo, beremo in igramo še danes ter se nam njegova književnost, posebno roman »Pod svobodnim soncem«, ne zdi še prav nič zastarela.

Zatem so otroci pod vodstvom učiteljice Marije Mislej brezhinbo podali zborni deklaucio pod naslovom Oče-Mati-Zemlja. Otroci so govorili jasno, doživeto in pristrčno. Seveda so dvorano takoj osvobodili. Na harmoniko jih je spremljal prof. Oskar Kjuder.

Prof. Zora Tavčar Rebulova je pripravila z dijaki dramatisiran prizor iz Finžgarjevega epa Triglav. Izredno posrečeno sceno je naredil Marko Stare. Ostali dijaki in dijakinje pa so prav tako posrečeno s pripovedjo in vmesno igro oživili delček planinskega sveta.

Nato je gospa Ljuba Berce-Koštova zapela dva samospeva ob spremljavi gospe Tavčarjeve na klavirju. Ta koncertni del je bil izredno fin in ubran, le žal da je prišel nekoliko pozno na spored, ker je bila mladina že takrat nekoliko nemirna. A je bil kljub temu pravi umetniški užitek.

Zatem je predstavil prof. Jože Peterlin mojstra, ki je izdelal kip, namreč akad. kiparja Franceta Goršeta. Govoril je o njegovi umetnosti, opozoril na njegovo umetniško veličino in poudaril, da smo Openci počaščeni in srečni, da je ta umetnik podaril ob stoletnici Finžgarjevega rojstva svoje umetniško delo prav dvorani na Opčinah. Nato je povedel kiparja na oder. Sprožil se je val navdušenja, kakršnega najbrž ta naš skromni umetnik že zlepa ni doživel. Prireditelji so mu poklonili šopek rdečih nageljnov in prof. Gorše se je ganjen zahvalil.

Za konec je zapel še openski cerkveni zbor pod vodstvom Staneta Maliča tri pesmi in tako zaključil zelo lepi večer.

Pristrčno je ves program povezovala Nataša Sosičeva. Po prireditvi se je razvil prijeten družabni večer v prostorih Marjanišča. G. Vinko Levstik, hotelir v Rimu, je v prijetnem nagovoru povedal, kaj pomeni taka lepa narodna prosvetna prireditve Slovenca, ki živi daleč od slovenske skupnosti. To je bil večer, je rekel g. Levstik, ki ga ne bo nikdar pozabil. Na te besede je pevski zbor zapel zdravljico, ki je odmevala po veliki stavbi in ogrela vse, ki so bili tam. S tem je bilo izraženo najlepše priznanje vsem, ki so pripomogli k tej lepi prireditvi, posebej še gospe Beličičevi, ki je ni bilo sicer nikjer videti v ospredju in vendar je glavno delo počivalo ravno na njej.

★

Razstava v »Kraški hiši«

V »Kraški hiši« v Repnu so odprli razstavo z naslovom Lončenine na Krasu. Razstavo so pripravili ugledni etnografi iz Slovenije, saj so lončene posode, ki so jih uporabljali na Krasu, izdelovali na Gorenjskem in Dolenjskem, ne pa pri nas.

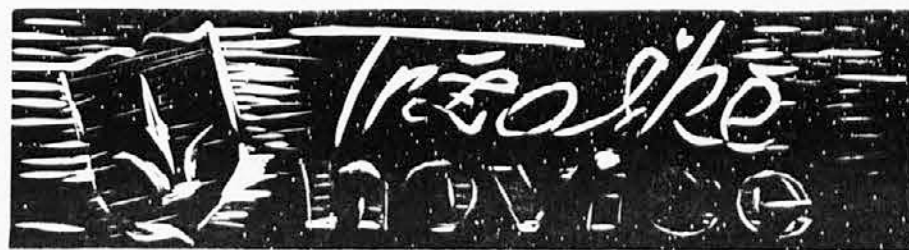
Na otvoritvi je bil prisoten med drugimi tudi znani slovenski etnograf dr. Boris Kuhar, ki vodi ljubljanski etnografski muzej.

O zaščiti Krasa in cesti v Botač

Danes se mnogo govori o zaščiti naravnih in tipičnih naselbinskih značilnosti kraškega področja in seveda tudi ljudi, ki so te značilnosti ustvarili in jih edini lahko najbolje ohranijo. Regulacijski načrti prizadetih občin na Tržaškem te zahteve po svoje tudi upoštevajo. Pred kratkim je rimski parlament odobril celo poseben zakon, ki ga je predlagal poslanec Belci in ki med drugim predvideva popolno zaščito več področij na Krasu. Eno takih področij je tudi znamenita dolina Glinščice, na koncu katere se nahaja tipični ambientalni zaselek po imenu Botač. Tja se da priti bodisi po pešpoti iz Boljunca bodisi po ozki cesti iz Hrvatov nad Borštom.

Dolinska občina je pred več leti to cesto popolnoma prenehala vzdrževati, tako da je danes spremenjena v pravi hudournik. To seveda silno otežkoča življenje družin, ki tam še prebivajo. Ni jih dosti, toda najhujši problem zanje je cestna povezava z ostalim svetom. Dolgo časa so upali, da bo problem rešen z nameravano ureditvijo ceste po bivši železniški progi, a sedaj tudi s tem ne bo nič. Nekateri lastniki bi radi popravili svoje hiše in s tem pripomogli k ohranitvi tega naselja, ki ima vse tipične značilnosti, vredne ohranitve in zaščite. To bi omogočilo tudi tako imenovani mali kmečki turizem. Toda prvi pogoj je seveda ureditev ali vsaj popravo obstoječe ceste.

O tem je bil govor tudi na zadnji seji dolinskega občinskega sveta (17. junija), na kateri je svetovalec Slovenske skupnosti prof. Tul z utemeljenimi razlogi predložil nujno potrebo in zahtevo prizadetih prebivalcev, da bi se pot v Botač vsaj

Reški gostje v Trstu

Pretekli teden je bila v tržaškem mestu posebna delegacija z Reke. Ugledni zastopniki reških javnih in kulturnih ustanov so se razgovarjali s tukajšnjimi predstavniki o kulturno-prosvetnem sodelovanju med obema mestoma. Med drugimi so se s tržaške strani udeležili razgovorov tudi zastopniki Slovenskega gledališča.

Podpredsednik reške občinske uprave Zeljko Grbac je povabil tržaške kulturne predstavnike na Reko, kjer bodo nadaljevali razgovore. Tržaško skupino, ki bo na Reki 5. in 6. julija, bo vodil župan Spaccini.

Opčine - Bane - Ferluge

Kakor smo že poročali, bomo imeli 29. junija zlato mašo g. Josipa Vidau. Pri sv. maši ob 11. uri bo govoril eden izmed treh duhovnikov, ki jih je g. Vidau vzgajal za duhovniško službo. Ze to dejstvo samo nas navdaja z veseljem in hvaležnostjo do Boga, obenem pa nas navdaja z upanjem, da Bog še ni zapustil našega vinograda. Zato bomo posebno ob tej priložnosti prosili Gospoda žetve, naj nam še da duhovnikov, ki bodo znali služiti bratom z besedo in v dejanjih.

nekoliko popravila. V svojem posegu je med drugim dejal, da cesta v sedanjem stanju ni več varna za promet. Toda preden bi se občina odločila, da jo za stalno zapre za promet, bi se morale preučiti vse možnosti, da se jo vsaj delno popravi. Problem je torej pereč s prometno varnostnega vidika in predvsem s splošno kulturnega ter človeškega vidika.

V nasprotnem primeru, to je če se nič ne napravi, bodo primorani oditi iz tega edinstvenega kraja še tisti maloštevilni domači prebivalci, ki tam vztrajajo; z njimi pa propade odločilni dejavniki za ohranjanje značilnosti naselja in okolja, ki jih po drugi strani hočemo zaščititi.

Naftovod Trst-Ingolstadt

Na mostišču tržaškega naftovoda so lani raztovorili več kot 19 milijonov ton nafte za Nemčijo in Avstrijo. Rekord je bil dosežen v lanskem novembru, ko so v enem mesecu raztovorili 2.148.000 ton.

Turizem v naši deželi

V zadnjih petih letih je dežela Furlanija-Juljska Benečija nakazala skoro 18 milijard lir za ureditvev raznih pobud na področju turizma in hotelskih uslug.

V turističnem oziru je naša dežela razdeljena na 14 območij. Največ prispevkov (19,3%) je prejela osrednja Karnija; tržaški obali je bilo podeljenih 12,5%, Kanalski dolini pa 9,2% podpore. Ta podpora je namenjena izboljšavi turističnih cest, gradnji hotelov, gorskim kočam in bivačkom ter pospeševanju novih restavracij in gostiln.

Zato še enkrat vse pristrčno vabimo na zlato mašo na Opčine 29. junija ob 11. uri!

Pred kratkim je bil izvoljen nov župniški svet. Verniki, ki čutijo s Cerkvijo, so sami volili svoje predstavnike. Opčine so dale deset odbornikov, Bane tri, Ferluge tudi tri. Zanimanje je bilo veliko, zlasti še pri šestju glasov. Svet si je izbral mladega predsednika in tri nadzornike. Tako si je župnijska skupnost po zgledu krajevnih Cerkva po širnem svetu postavila trdno osnovo za povezavo celotnega življenja v župniji.

Po posredovanju g. nadškofa so vojaške oblasti odmerile manjšo vsoto za popravilo cerkvice sv. Florijana pri Banah, ki je zarita v kasarno, a ima ločen vhod za vernike naše vasi. Stavba je bila v resnično bednem stanju. Ob nalihvih se je vsa voda stekala v cerkev. Sedaj so v teku najnujnejša popravila: streha, žlebovi in drugo. Sami moramo še prispevati za krpanje stropa v zakristiji, za pleskanje v celoti in slična dela. Preskrbeti moramo primerno peč zaradi hude vlage v zimskih mesecih, omaro za zakristijo, primerno spovednico, premakljiv oltar ter urediti razsvetljava. Treba bo še porazdeliti kipe in kipe ter podobe, da bodo služili svojemu namenu. Tako bo cerkev zopet primerna za bogoslužje in ogledalo naše vere ter omike. Se enkrat pristrčen »Bog povrni« vsem, ki so do sedaj velikodušno darovali v ta namen.

Hud problem predstavlja cerkva na Ferlugah. Ta je v še slabšem stanju kot ona pri Banah. Niti v Stojakovem ni bila tako zanemarjena. Obnoviti bo treba vse, tako streho kot notranost in zunanjo stran. Se zakristije ne premoremo. Tudi v tej vasi pogrešamo prostor za zbiranje mladine in odraslih, da bi se versko in prosvetno življenje kaj razmaknilo. Saj so Ferluge nekoč slovele po zborovskem petju in kulturnem delovanju.

Štiridnevno romanje tržaške Marijine družbe

Marijina družba v ul. Risorta v Trstu pojde letos na štiridnevno romanje. Obiskali bomo tri slavne božje poti: največjo slovensko božjo pot Brezje, največjo hrvaško božjo pot Marijo Bistriško in Trsat. Poleg tega bomo videli lepe kraje: velik del Slovenije: Ljubljano, Bled, Gorenjsko in Dolenjsko. Na Hrvaškem bomo videli Zagreb, Karlovec, znamenita Plitvička jezera, v Dalmaciji Senj, Crikvenico, Reko in druge kraje.

Program bo naslednji: Ponedeljek 23. avgusta: Zjutraj odhod iz Trsta proti Ljubljani, sv. maša na Brezjah, kosilo v Radovljani, ogled Bleda, prenočevanje na Otočcu. Torek 24. avgusta: Zjutraj odhod v Marijo Bistriško, kjer se bo okrog 15. avgusta vršil mednarodni Marijanski kongres, popoldne ogled Zagreba, zvečer prihod v Karlovec in tam prenočevanje. Sreda 25. avgusta: Zjutraj odhod na Plitvička jezera, tekem dneva ogled jezer in tam prenočevanje. Četrtek 26. avgusta: Zjutraj odhod od Plitvičkih jezer proti dalmatin-

ski obali proti Senju in Crikvenici ter dalje proti Reki, postanek na Trsatu, potem odhod proti Trstu. Povratek pred 9. uro zvečer.

Vožnja, prenočišče in hrana stane 26.000 lir. Kdor bi se želel romanja udeležiti, naj se prijavi čimprej v ul. Risorta 3 v Trstu. Vsakdo naj ima v redu potni list!

Avtomobilizem v tržaški pokrajini

Ob koncu letošnjega februarja je bilo v tržaški pokrajini vpisanih 117.961 vozil. Če upoštevamo, da določen odstotek vozil ni več v rabi, lahko računamo, da kroži trenutno po cestah okoli 100.000 vozil s tržaško registracijo, med katerimi so poleg avtomobilov tudi motocikli in prikolice.

Motorizacija se v tržaški pokrajini naglo večja. Od lanskega januarja do letošnjega je število vozil porastlo za 8.195 enot.

Bralci pišejo

Za ceno odprtosti

Na občnem zboru Slov. prosvetne zveze na Opčinah je ravnatelj Glasbene matice dr. G. Demšar govoril o koordinaciji med športnimi organizacijami in kulturnimi društvi. Prof. Ubald Vrabc je v daljšem posegu opozoril na umiranje slovenskih »rezervoarjev« Padrič, Gropade, Bazovice itd., ki so v zadnjih letih izgubili tretjino svojega slovenskega življa, o škodljivosti internacionalizma ipd. Zaradi tega je Stojan Spetič zažugal Vrabcu, da je to defetizem, ki so ga med narodnoosvobodilno borbo ozdravljali baje z ustrelitvijo.

Toliko za uvod v nizanje vtisov o predstavi, ki jo je pripravilo na dvorišču Prostvetnega doma na Opčinah športno združenje »Polet«. Dobro organizirano kotalkarsko revijo z magično barvno razsvetljava, z reflektorji, barvnimi napis, z igrami luči, vrednih kakega tretjerazrednega Moulin rugea v kaki zakotni provinci sta napovedovala v ne prav izbrani slovenščini neki gospod in v še nekoliko manj gojeni italijanščini blondinka v temnordeči obleki.

Na krilih glasbe Moon river, ob prisotnosti najvišjih predstavnikov naše matične države in v režiji predsednika »Poletas, nas utegnejo take in podobne kotalkarske revije prav kmalu narodno uničiti. Vse spoštovanje pred nadebudnimi pesalci, ki se žrtvujejo tik pred maturo, vse spoštovanje pred mojstrom, ki v dvojezični šoli — tako se lahko imenuje tudi ta — naredi, kar more, konec koncev bi nam bila taka veselica lahko prihranjena.

Sprašujem se, čemu tako polna usta narodnoobrambnosti, ko na vse tako hitro pozabimo ob zvokih, ki se jih naši malčki uče v nekaterih naših šolah, ob plesu, ki se ga naši malčki uče v nekaterih naših društvih. In kot za nameček morajo še mamice, ki morda ne razumejo slovenskega napovedovalca, poslušati napovedi v nerodni italijanščini.

Na vse to je predsednik športnega društva »Polet« pozabil, ko je kot predsednik združenja »Naš Kras« pisal republikanskemu županu pismo zaradi tabel z urniki maš v italijanščini (za katere župan ni niti odgovoren!).

In za zaključek še eno vprašanje: ali ne bi gospod, ki se poteguje za slovenske napise na Repentabru, začel le-teh postavljati na svojih obratih na Opčinah in v Trstu?

Udeleženec kotalkarske revije

Pridite to nedeljo na Repentabor! Skupno bomo proslavili 25-letnico Slov. prosvete na Tržaškem

† Msgr. Janez Hladnik

131 V SLUŽBI
CERKVE IN NARODA
(SPOMINI)

Do solz sem bil ganjen, da sem imel pri sv. maši slovensko pesem in da sem mogel slovensko pridigati. Najprej sem evangelijski prebral po nemško, nato pa v slovenščini, nakar sem dejal:

»Vsi ste od daleč prišli na to višino, kamor nas je Marija v nebesa vzeta za današnji praznik povabila k sebi. Nihče pa gotovo ni prišel od tako daleč kot jaz, ki živim v daljni Argentini.«

Trepetal mi je beseda, ko sem navzoče prosil, naj molijo za rojake izven meja naše domovine, prav posebno pa še za one onstran meje v Sloveniji, ki si tako želijo priti na ta kraj, pa jim to še ni dano. Naj jih Marija pripelje iz sedanja gorja v lepšo bodočnost... Vsak si svoje poleno na ramena nadenimo, pa drugim pomagajmo križ lajšati, in postali bomo

vredni Marijinega varstva, katerega prosimo.

Po končani maši in molitvi sem stopil na vrh za cerkvijo. Kakor odprta knjiga je ležala pred menoj koroška slovenska zemlja, zgornja savska dolina in mogočni svet Julijcev z Mangartom in Jalovcem na čelu. Iz doline pa je prihajal zamolkli hrup vozil, ki so hitela v obe smeri. V bližini je bilo slišati pozvanjanje zvončkov, ki so jih otrešale ovce, katere so se pasle v sočni planinski travi.

Iz zamaknenosti so me prebudili romarji s Koroške. Povedali so mi prijetno vest, da se mudi na Koroškem tudi škof dr. Rožman. Vrnil sem se v svetišče, da se še enkrat predam molitvi.

V Fatimi je bila molitev topla; polna zaupanja je bila v Lurdu; iskrena in z vero prežeta na Brezjah in Sv. gori, a nikjer se Mariji in njenemu Sinu nisem čutil tako blizu kot v višini Sv. Višarj.

Po opravljeni molitvi sem stopil v župnišče, kamor so me povabili k duhovski mizi. Složno smo sedeli drug ob drugem slovenski in italijanski duhovniki. Nemški duhovnik na Sv. Višarje le redkokdaj

zaide; nemško govorečim romarjem duhovno postrežeje slovenski, ki so že po naravi obdarovani, da se tujih jezikov hitro priuče. Kako jih za ta dar zavidajo italijanski sobratje na Sv. Višarjah! Dobre volje imajo na pretek, da bi se naučili slovenščine ali nemščine, toda jezik jih ne uboga. Kar spravijo iz sebe, je vse prej kot razumljivo.

Sedaj pa nizzo! Ker nisem imel primernih čevljev, sem hitro dobil krvave žulje na nogi. Ves truden sem končno prišel na postajo v Zabnicah in se sesedel v vlak, ki se kmalu tako natrpal, da se vse do Vidma spovednik sploh pokazal ni.

Ob desetih zvečer sem bil zopet v Gorici. Zaman sem povpraševal po avtobusu za Podgoro. Ni ga bilo več. Z ožuljenimi nogami sem moral napraviti še tri kilometre peš, dokler nisem telesno zbit le prikrevsal do farovških vrat. Pa kljub temu sem bil srečen, kajti uresničil sem eno svojih najbolj gorečih želja.

V TRST NA RADIO

Ko je g. Stanko Zorko, kaplan v Roja-

nu, zvedel za moj prihod v Evropo, me je takoj povabil, naj bi še pred odhodom čez mejo v domovino kaj povedal po radiu Trst A. Pa se mi je zdelo bolj prav, da to storim ob svojem povratku.

Tudi to pot so mi bile okoliščine naklonjene. Moj prijatelj in duhovski sobrat Milonig s Koroškega se je v soboto 16. avgusta 1958, kot sva se bila svoj čas dogovorila, pojavil v podgorskem župnišču. Ker je bil namenjen v Trst, sem seveda prisedel, da izpolnim še svojo zadnjo točko v potnem načrtu.

Pognali smo po cesti, ki gre skozi Dol in Jamlje. Prvič sem lahko videl Doberdobsko jezero. Malo namrdnil sem se, ko sem zagledal med bičjem rjavkasto lužo. Seveda, pod besedo jezero si človek navadno kaj več predstavlja.

Zato pa je bilo moje veselje tem večje, ko je pred nami zablestelo Jadransko morje. V Rojanu smo ustavili. G. Zorko me je prijazno sprejel in takoj vse uredil za radijsko oddajo. Naslednji dan je v okviru »Vera in naš čas« moja beseda že objela vso Slovenijo. Sam sem jo lahko poslušal v podgorskem župnišču. Pač čudno doži-

vetje, ko poslušas samega sebe. In moram priznati, da sem bil kar ganjen nad tem, kar sem povedal. Kasneje je moje besede objavil tudi »Katoliški glas«.

SPET V ARGENTINI

Tako so se stekli dnevi in ure mojega bivanja v Evropi. Mnogo nepozabnega sem doživel, a vendar: ves čas je v meni bilo nekaj, ki mi je klicalo v spomin: »Tam daleč za morjem čaka nate Sv. Jožef v Pompeju.«

In tako sem se 5. septembra srečno vrnil na svojo faro. Prvi, ki mi je dal roko, je bil moj svak Mirko, za njim pa je že čakal brat Nace.

Takoj so me čakali nekateri problemi, da jih uredim. Med njimi je bila cerkev na Carazi. G. Janez Malenšek, ki je bil na severu v tucumanski škofiji, se je ponudil, da Carazo prevzame v svojo duhovno oskrbo. Rad sem mu jo prepustil.

Kakala me je tudi druga težka naloga: ureditev novih prostorov v farni šoli. Za leto 1959 je bil predviden tretji razred. In naslednji? Kam naj jih postavim?

(Se bo nadaljevalo)

Solska razstava v ul. Randaccio

V torek 22. junija dopoldne so v otroškem vrtcu in na osnovni šoli ulice Randaccio v Gorici pripravili zelo prijetno slovesnost. Za to priložnost so otroci razstavili v šolski sobi svoje risbe, ročna dela, naloge ter povabili starše in zastopnike šolskih oblasti k otvoritvi. Prišlo je lepo število staršev, občinski odbornik za šolstvo in kulturo Moise, občinska svetovalka dr. Paulin in dr. Bratina, pokrajinski odbornik Marko Waltritsch, šolski nadzornik dr. Milan Brešan in še drugi.

Poleg razstavljenih del so otroci pripravili še akademijo z recitacijami in pesmi. Nastopili so najmlajši iz vrtca, nadalje otroci iz vseh petih razredov osnovne šole. Vsi so se lepo postavili, zlasti smo občudovali zadnje razrede osnovne šole zaradi njih večglasnega petja. Na koncu se je učencev 5. razreda še zahvalil gospe Ljubki Sorli, ki jih je vseh pet let učila in vzgajala.

Gotovo so tudi starši hvaležni vsem učiteljem za res veliko skrb, ki jo imajo do otrok.

Ko o tem poročamo, nam je žal, da je letos na Goriškem odpadla skupna šolska prireditev, ki so jo šole imele lani in prejšnja leta. Zakaj je taka prireditev letos izostala?

Šolski uspehi

Na nižji srednji šoli v Gorici so prvi razred uspešno izdelali sledeči dijaki:

I. A: Butkovič Rafael, Cej Robert, Devetak Davorin, Ferletič Jordan, Macuzzi Simon, Ošbat Aleksander, Peric Livij, Persoglia Lovrenc, Remec Robert, Sirk Ivan, Sobani Dominik, Tabai Maksim, Terčič Flavij. Pet dijakov ima popravne izpite. Trije dijaki so zavrnjeni.

I. B: Beuciar Marijan, Bukovec Marko, Cont Vladimir, Cubej Marko, Klanjscek Marko, Leban Maver, Pisk Aleksander, Qualizza Vladimir, Tabaj Rajmund, Ursič Aleksander. Šest dijakov ima popravne izpite. Pet dijakov je zavrnjenih.

I. C: Berlot Loredana, Cijan Marija, Cotič Damijana, Drobeh Alenka, Ferletič Ana, Figheli Bernarda, Gergolet Darija, Ferletič Hadrijana, Gergolet Radica, Gulin Vijolica, Humar Loreta, Oblak Ornela, Paulin Nadja, Peric Nevija, Perse Silvana, Petean Hadrijana, Princič Irena, Tomsic Palmira. Štiri dijakinje imajo popravne izpite.

I. D: Bensa Dolores, Božic Veronika, Colja Danijela, Devetak Dorijana, Devetak Mavra, Komjanc Damijana, Kompara Jasna, Leghissa Sonja, Marcolini Silvestra, Marusič Anita, Marusič Gabrijela, Marusič Loredana, Nanut Loredana, Semoli Lilija.

Za pravice štandreških kmetov

Krajevni dnevniki so v torek 22. junija objavili daljšo izjavo, ki jo je sestavila Slovenska demokratska zveza (SDZ) v Gorici. V tej izjavi zavzema omenjena politična organizacija stališče do predloga, ki ga je dal predsednik goriških industrialcev inž. Remo Caselgrandi. Ta je na običnem zboru zveze industrialcev obravnaval tudi problem industrializacije v goriški občini. Pri tem je trdil, da štandreški kmetje nečesto odstopati svojih zemljišč po uradno določeni ceni zaradi špekulativnosti in šovinizma. Zato je Caselgrandi predlagal, naj se ustanovi poseben konzorcij za industrijsko cono, ki bo potem imel pravico razlaščati posestva kmetov.

Protij te nameri goriških industrialcev je nastopilo vodstvo goriške SDZ s posebnimi izjavami. V tej izjavi pravi, da se kmetje ne upirajo prodaji zemljišč iz špekulativnosti ali iz šovinizma, temveč preprosto zato, ker jim je zemlja vir njihovega preživljanja. Vzeti jim zemljo, pomeni isto kot vzeti Caselgrandiju njegove palače in industrijske obrate.

Upirajo se pa tudi zato, ker ponujana cena nikakor ne odgovarja resnični vrednosti zemljišč. Zakaj naj bo kmet tisti, ki mora vse financirati, goriško občino, goriške industrialce, goriške obrtnike, trgovce in morda celo državo. Če so industrijski izdelki vredni svoje cene, naj bo tudi kmetova zemlja! Zato zahtevajo, naj se odkup njih zemljišč plača vsaj toliko, kolikor se je škofiji plačalo za teren pri Rdeči hiši. Končno predlaga SDZ, naj se za industrijo poiščejo zemljišča tudi vstran od Standreže in Sv. Roka preko

na, Svab Danila, Trpin Bruna, Trpin Edvina. Pet dijakinje ima popravne izpite. Ena dijakinja je zavrnjena.

Rezultate iz drugega razreda bomo objavili prihodnjič.

ŠPORT

Odbojarski turnir »Peter Spacapan« se je pričel. Prijavilo se je 12 moštev, ki so razdeljena v štiri skupine: A: PAV Dormisch iz Vidma, »Brda« iz Steverjana, Olympia; B: Sokol iz Nabrežine, Torriana iz Gradišča, Velox iz Standreže; C: ACEGAT iz Trsta, Gaja iz Padrič in Kennedy iz Adegliacca (Videm); D: Aurora iz Remanzacca (Videm), Polet iz Opčin in Dom iz Gorice.

Skupini A in B sta igrali v ponedeljek 21. junija, skupini C in D pa v torek 22. junija. A in D sta igrali na igrišču pri Katoliškem domu, B in C pa v Standrežu. Rezultati prvega večera so bili:

Olympia - Brda 2:0, Olympia - PAV 2:1, PAV - Brda 2:0;

Torriana - Sokol 2:0, Torriana - Velox 2:1, Sokol - Velox 2-1.

Rezultati drugega večera so pa bili: Aurora - Polet 2:1, Dom - Aurora 2:1, Dom - Polet 2:0;

Gaja - Acegat 2:1, Acegat - Kennedy 2:0, Gaja - Kennedy 2:0.

Iz skupin A in B so se uvrstila v četrtfinale: Olympia, PAV, Torriana in Sokol, iz skupin C in D pa Gaja, Acegat, Dom in Aurora.

Četrtfinalne tekme so se odigrale v sredo 23. junija, polfinale pa v četrtek 24. junija. Finalna tekma bo v petek 25. junija ob 20.45 na igrišču pri Katoliškem domu. O rezultatih teh zaključnih tekem bomo poročali v prihodnji številki.

Za Katoliški dom: T. F. 10.000; N. N. 10.000; N. N. 1.000; N. N. 5.000; J. K. 1.000; N. N. sestra ob 25-letnici mašništva pok. brata 10.000; družina K. V. 5.000; N. N. 2.000; N. N. 1.000; N. N. 1.000; N. N. 1.000; N. N. 500; N. N. 1.000; N. N. 2.000 lir.

Za opensko cerkev: a) Opčine: Martelanc Alojzija, Barkovlje, 2.500; družina Jurič v spomin tašče-babice 6.000; N. N. namesto cvetja na grob pok. Marije Hrovatin vd. Sosič 7.000; Grison Albin v spomin Tončke Gulin vd. Cesar 1.000; ga. Gulin por. Avguštinčič v spomin spomin 500; nabrano v cerkvi 7.395; darovanje za Telovo 54.425; b) Bane: N. N. za dela v cerkvi 20.000; c) Ferluge: Pavla Gec 2.000 lir.

Za misijonarja Ivana Stanta: N. N. 10.000; družina Pertot iz Barkovelj 5.000; N. N. iz Barkovelj 5.000; Jejčić 6.000 lir.

Stalen spovednik za Slovence in Hrvate pri Sv. Petru

Za stalnega spovednika za Slovence in Hrvate v baziliki sv. Petra v Rimu je bil imenovan pater minorit Alojzij Litrič. Jugoslovanski škofje so namreč prosili Sv. sedež, naj obnovi starodavno službo ilirskega penitenciarja v vatikanski cerkvi. Ti spovedniki so skozi stoletja bili na razpolago našim prednikom, romarjem na grobove svetih apostolov, da se spovejo in prejmejo svete zakramente.

DAROVI

Za Zavod sv. Družine: otroci iz Standreže ob dnevu prvega sv. obhajila za potrebne otroke 25.000; N. N. 10.000; Ančka Božič, Trst, 50.000 lir.

Za Baragov dom v Ricmanjih: Darij Prašelj iz Trsta ob obletnici očetove smrti 10.000; družina Pregarc, Ricmanje 54.500; Sabadin Mira, Domjo 21.500; Vera Turk, Trst, 5.000; Zofija Kuret, Log, 3.000; gospa iz Loga 5.000; N. N. iz Ricmanj ob obletnici bratove smrti 2.000; Katarina Žuljan ob obletnici materine smrti 1.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: Ema Gorjup ob smrti moža Franca 15.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Slovenska kolonija v Ovaru

Kot je že bilo javljeno, se bo prva izmena za 25 dečkov vršila od 3. julija do 1. avgusta, druga izmena za 25 deklic pa od 3. avgusta do 1. septembra.

Prefektura je število mest, ki jih bo imela gorska kolonija Vincencijske konference v Ovaru, takole porazdelila: Doberdob 5 dečkov in 5 deklic, Sovodnje 7 dečkov in 4 deklice, Steverjan 4 dečki in 4 deklice, Gorica 9 dečkov in 12 deklic (skupno torej v gorski koloniji 25 dečkov in 25 deklic).

Te dni kličejo posamezne občine na zdravniški pregled vse otroke, ki so napravili prošnjo za sprejem v kolonijo. Otroci, ki bodo šli v kolonijo, bodo morali imeti vsak svoj zdravniški obrazec. Nato pa bodo še ta teden obveščeni tisti otroci (najprej dečki), ki bodo sprejeti v kolonijo (občine so napravile lestvico (graduatoria) na podlagi zdravstvenih in

gmotnih razmer).

Vsi tisti dečki iz Gorice, ki bodo sprejeti v kolonijo v Ovaru, se bodo morali zglasiti v ponedeljek 28. junija dopoldne ali pa popoldne na uradu Vincencijske konference na Placuti št. 18 (soba uprave Katol. glasa) za navodila.

Za odhod velja tole: zbirališče za dečke dne 3. julija ob devetih dopoldne na železniški postaji v Gorici. Tam bodo še enkrat zdravniško pregledani, nato pa se bodo ob 11^h odpeljali z vlakom do postaje Carnia in od tam naprej z avtobusom do Ovara. Vsak otrok bo moral imeti prišito na perilu številko, ki mu bo pravočasno javljena.

Sporočamo, da je za prvo izmeno (dečki) na razpolago 5 mest proti plačilu 1.000 lir na dan. Kdor bi se hotel poslužiti te ugodnosti, naj se takoj javi v pisarni Vincencijske konference (tel. 3177).

Marijanišče na Opčinah

Slovenski vzgojni zavod Marijanišče na Opčinah sporoča, da je začelo vpisovanje tako v zavod kot na opensko srednjo šolo za novo šolsko leto 1971-72.

Minulo šolsko leto se je, hvala Bogu, uspešno končalo. Saj so vsi gojenci, tako na osnovni kot na srednji šoli, izdelali. Nobenih popravilnih izpitov, nič moreh skrbi med počitnicami in bojazni, da bo leto izgubljeno, Marsikdo se mora za ta uspeh zahvaliti zavodu, kjer je preživel to šolsko leto.

Tu dobijo gojenci vso potrebno pomoč. Predstojniki jim pomagajo pri težjih nalogah, z instrukcijami, z nadzorstvom pri učenju in drugod. Senčnati park s košaticami drevesi in prostorna dvorišča nudijo med odmori gojencem vsakovrstna razvedrila. Igrajo lahko odbojko, košarko, nogomet, balinajo in gojijo še druge igre. Za tečno in zdravo hrano skrbijo pridne roke šolskih sester.

Razne komisije in državne inspekcije, ki so bile letos kar številne, so našle vse v redu tako glede hrane, snage, higijene in prostorov. Zavod vodijo že dvanajsto leto slovenski salezijanci. Ves Boskov vzgojni sistem sloni na pameti in veri. Največji zaklad, ki ga morejo starši dati svojim otrokom, je dobra vzgoja. Ne samo umska vzgoja (da v šoli lepo napredujejo), ampak tudi skrb za srčno vzgojo, da bodo nekoč dobri, koristni člani človeške družbe. Za to bi se morali truditi vsi, starši in drugi vzgojitelji.

Sprejemamo predvsem fante za srednjo šolo (ki stoji tik našega parka), izjemoma pa tudi za višje razrede osnovne šole.

Pridite pogledat, pišite ali telefonirajte na tel. 211113. Vpisovanje na opensko srednjo šolo traja do 24. julija. Če želite in nam pošljete lansko šolsko spričevalo, učenca lahko tudi mi vpišemo.

Vodstvo Marijanišča

ZA KMETOVALCE

Število delovnih dni za različna kmetijska opravila

Za vpis v kmečko bolniško blagajno in pokojninski sklad veljajo gotova določila: posestvo mora biti najmanj tolikšno, da zahteva vsaj 104 dni dela na leto; večji posestniki pa so deležni teh socialnih ugodnosti le, če družina sama opravi vsaj eno tretjino vseh del na kmetiji. V obeh primerih morajo družinski člani osebno opravljati kmečka dela.

Za lažja določanje števila delovnih dni, ki jih zahteva posestvo, v primerih rešenja prošnje za vpis v kmečko bolniško blagajno, je ministristvo za delo in socialno skrbstvo dne 8. februarja 1971 določilo za tržaško ozemlje sledeča števila delovnih dni, ki so potrebna na leto za obdelovanje enega hektara: njive 60 dni, njive s sad-

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15.

Dejstva in mnenja: 14.15 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Spored od 27. junija do 3. julija 1971

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 9.45 Glasba za harfo. 11.15 E. Adamič: »Obtožena kukavica«. Mladinska radijska igra. Prvi del. 11.45 Ringaraja za naše malčke. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 15.30 G. Mac Ewen: »V deželi Neshiah«. Radijska igra. »Premio Italia 1968«. 16.35 Parada orkestrrov. 17.30 Revija zborovskega petja. 18.00 Miniatur-ni koncert. 18.45 Bednarik: »Pratika«. 19.15 Sedem dni v svetu. 19.30 Filmska glasba. 20.30 Iz slovenske folklorne: »Ljudske pesmi«. 22.10 Sodobna glasba.

Ponedeljek: 11.35 Sopek slovenskih pesmi. 17.35 Vaše čtivo - Ne vse, toda o vsem. 18.30 Mirk: Glasbeni utrinki. 19.15 Zbor Montasio iz Trsta. 21.00 Pripovedniki naše dežele: Ennio Emili: »Mrčes«.

Torek: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 11.00 Recital sopranistke Zlate Gasperšič Ognjanovič. 11.15 M. Matošec: »Vnuk brez dedka«. Mladinska igra. 12.10 Bednarik: »Pratika«. 15.30 »Pisma gosposodične de Lespinasse«. Izvajata Mira Sarđoč. 16.30 Strauss: Don Juan, op. 20, simf. pesnitev. 16.50 Plešite z nami. 18.15 Ansambel »Jethro Tull«. 18.30 Komorni koncert. 19.00 Otroci pojo. 19.10 Srečanja A. Kacina (6) »Filip Terčelj«. 19.20 Moški zbor »Fantje izpod Grmade«. Vodi ga Ivo Kralj. 20.30 Rossini: »Gospod Bruschino«, komična opera v enem dejanju.

Sreda: 11.35 Sopek slovenskih pesmi. 17.35 Slovarček sodobne znanosti - Jevnikar: »Slovenščina za Slovence«. 19.10 Higena in zdravje. 19.20 »Beri, beri rožmarin zeleni«. 20.35 Simfonični koncert.

Četrtek: 11.35 Sopek slovenskih pesmi. 12.10 Theuerschuh: »Družinski obzornik«. 17.00 Tržaški mandolinski ansambel. 18.30 Schubert: Simfonija št. 5 v b-duru. 19.10 V. Beličič: Kraške črtice: »Botrkovo slovo«. 20.35 J. F. Knaflič: »Dogodek v kresni noči«. Drama v treh dejanjih.

Petek: 12.10 Slovenska ljudska umetnost in obrt. 19.40 Oktet »Gallus« iz Ljubljane. 20.50 Koncert operne glasbe. 21.40 Folklor-ni plesi.

Sobota: 11.35 Sopek slovenskih pesmi. 12.10 Tone Penko: SKrivnostni svet žuželk. 16.10 Operetne melodije. 16.30 Plesna ča-janka. 17.35 Lepo pisanje - Moj prosti čas. 18.15 Umetnost, književnost in prireditve. 18.30 Koncert pianista Vercellija. 19.10 Svet v očeh slovenskih popotnikov (1) Friderik Baraga. 19.45 Otroški zbor iz Brežic. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 M. Mahnič: »Izlet na Vogel«.

SLOVENSKA TELEVIZIJA

Spored od 27. junija do 3. julija 1971

Nedelja: 9.30 Po domače s Slovenskim instrumentalnim kvintetom. 10.50 Otroška matineja. 11.40 Mestece Peyton. 18.15 Ladovi doživljaji - ameriški film. 20.34 A. Marodič: Carinik - oddaja Mali oglasli.

Ponedeljek: 17.45 Wilde: Srečni princ. 20.35 M. Pagnol: Fabien. 21.30 Večer z Borisom Kebetom.

Torek: 17.55 E. Peroci: Nina in Ivo. 19.05 Oceanografija. 19.30 Mamila danes. 19.40 Pet minut za boljši jezik. 20.35 Prekleta sleparija - ital. film. 22.25 Milhaud: Popotovanje kralja Reneja.

Sreda: 19.00 Na sedmi stezi. 20.35 Teh naših 50 let. 21.35 Hamlet - balet ruske TV.

Četrtek: 14.00 Wimbledon: Teniška tekmo-vanja. 18.35 Družine - poljudno znanstveni film. 20.35 Tolstoj: Vojna in mir - I. del. 21.25 XXI. stoletje. 22.15 400 let slovenske glasbe: Vilko Ukmar.

Petek: 14.00 Wimbledon: Teniška tekmo-vanja. 18.30 Veseli tobogan. 19.00 Mestece Peyton. 20.35 Split 71.

Sobota: 14.00 Wimbledon: Teniška tekmo-vanja. 16.20 Rokometni turnir za pokal Jugoslavije. 18.15 »Omišljski veli pir«. 19.10 Iznanci - dokumentarna oddaja. 20.35 Split 71. 22.05 Svet otokov in atolov. 22.30 Maščevalci - serijski film. 23.25 Glasbena medigra.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L 70, osmrtnice L 100, več 8% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Mošnjik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo